

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 243 ΔΡΧ. 150

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Κάθε χρόνος που περνάει φέρνει την επέτειο του Πολυτεχνείου πιο κοντά στο πραγματικό Πολυτεχνείο. Αυτό το φαινομενικά παράδοξο οφείλεται από τη μια στο ότι πλησιάζουμε πάλι σ' ένα νέο φασισμό και από την άλλη στο ότι αναδύονται οι δυνάμεις που θα του αντισταθούν.

Έχουμε γράψει ότι το Πολυτεχνείο δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει το δημοκρατικό του στόχο, γιατί οι σοβινιστές της ελληνικής χούντας κατέρρευσαν εξαιτίας της ήτας τους από τους Τούρκους σοβινιστές με την εισβολή του '74 και της εγκατάλειψής τους από την προστάτιδα πρηγμονική υπερδύναμη, τις ΗΠΑ.

Αυτό το γεγονός κάνει τη μεταπολιτευτική δημοκρατία εξαιρετικά επισφαλή, αφού το '74 νικήθηκαν οι σοβινιστές δίχως να νικηθεί ο σοβινισμός.

Σ' αυτή την ιδιομορφία χρωστάμε τη σημερινή σοβινιστική συνέχεια στη σελ. 2

Ο Ι ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Σελίδα 3

ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΝΕΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

Η βίαιη προώθηση της Λιάνη προς την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ επιδρά πια καταλυτικά πάνω στις πολιτικές εξελίξεις και φέρνει για πρώτη φορά στρατηγικούς κινδύνους στη ρωσόδουλη ομάδα. Η Λιάνη, που το προφίλ της οικοδομείται σχολαστικά σα σύνθεση των τριών συστατικών της ράσικης συνταγής: ορθοδοξία, κόκκινο φόντο και εθνικισμός, σκοντάφτει πάνω στα ερείπια που ο ίδιος ο Παπανδρέου σκόρπισε μέσα στο ΠΑΣΟΚ, γκρεμίζοντας στη διάρκεια πολλών χρόνων το ένα μετά το άλλο όλα τα εχθρικά ρεύματα και τάσεις.

Κατά κάποιο τρόπο όλες αυτές οι τάσεις ανορθώνονται και ζητάνε σήμερα εκδίκηση. Ακόμα και εκείνοι που ορκίζονται στο όνομα του αρχηγού το κάνουν μόνο και μόνο για να τους δώσει το χρόνο που χρειάζονται για να συγκροτηθούν και να τον εκτελέσουν.

Η αντεπίθεση του παλιού κέντρου, των παλαιοκομματικών, όπως το βάρφισε ο Παπανδρέου, των φιλοευρωπαίων του κομματικού μηχανισμού και η συγκρότηση ενός άτυπου μετώπου έχει μέσα της μια επικίνδυνη δυναμική για το μεγάλο χειριστή και ιντριγκαδόρο. Είναι η πρώτη φορά που κάποιος άλλος εκτός από τον Παπανδρέου κάνει πολιτική και μέτωπα μέσα στο ίδιο το πειθήνιο κόμμα του.

Η βασική αιτία γι' αυτή την εξέλιξη είναι ότι έχει ωριμάσει για μια τέτοια σύγκρουση, σύγκρουση που πριν ένα χρόνο θα ήταν αδιανότητη, ολόκληρο το πολιτικό σκηνικό.

Είναι πραγματικά μεγάλη ειρωνεία για τους Ρώσους το ότι, μόλις κατάφεραν οι πράχτορές τους και οι φίλοι του ορθοδόξου τόξου

ρυθάκτης.

Είναι φανερό πια στον καθένα ότι οι υλικοί εσωτερικοί παράγοντες της εξέλιξης της ελληνικής κοινωνίας οδηγούν σε μια ευρωπαϊκή πολιτική. Δεν είναι καθόλου τυχαίο λοιπόν ότι τα δύο πολιτικά επιτελεία ενώνονται στην κοινή ευρωπαϊκή οικονομική πολιτική, ούτε ότι και από τις δύο πλευρές πάνω σ' αυτή την πραγματικότητα πατάνε τα πρωτοφανή καλέσματα για ενότητα των Σουφλιά και Πάγκαλου. Αυτή η αδυσώπητη κίνηση των πραγμάτων φέρνει σε εξαιρετικά δύσκολη θέση τόσο τον Παπανδρέου όσο και τον Έβερτ. Όμως το αληθινό κρίσιμο μέτωπο πάλης είναι το ενδοπασοκικό.

Στη Ν.Δ. αντιπαριθέται ο ευρωπαίος Μητσοτάκης με τον τουρκοφάγο, αντιδυτικό και εκοφίτη Έβερτ. Ο Έβερτ είναι ορθοδοξοτίτης, αλλά δεν είναι "ρώσος". Αυτό άλλωστε τον κάνει επιρρεπή σε ταλαντεύσεις και δυσχεραίνει τη σταθερότητα του αντιμητοτακικού μετώπου, μέτωπο που επιπλέον είναι ανασφαλές, γιατί περιλαμβάνει και τους φιλοευρωπαίους Καραμανλίκους.

Αντίθετα, στο ΠΑΣΟΚ οι ταλαιπωρημένοι φιλοευρωπαίοι αντιμετωπίζουν έναν πατημένο "ρώσο" επιτελάρχη και το λίγο-πολύ σταθερό μέτωπο που αυτός έχει συγκρότησε με τις σοβινιστικές τάσεις του κομματικού μηχανισμού, δηλαδή τις τάσεις Τσοχατζόπουλου και Αρσένη. Η διατήρηση της ενότητας του ΠΑΣΟΚ υπό παπανδρεϊκή ηγεμονία είναι διπλά υποχρεωτική για τους ρωσόδουλους, καθώς η διάσπαση στο ΠΑΣΟΚ είναι όρος για τη διάσπαση της Ν.Δ.

ΤΑ ΔΥΟ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗ

Ο επιτελάρχης Παπανδρέου, λοιπόν, έχει πάντα στη διάθεσή του, σαν παλιός θηριοδαμαστής, δύο παραγγέλματα που ενεργοποιούν ισόριθμα αντακλαστικά που ο ίδιος δημιούργησε και που ενώνουν το κόμμα του: το παράγγελμα "Τούρκοι" και το παράγγελμα "αποστασία". Οι παλαιοκεντρώοι τρέμουν και τα δύο, ενώ οι Ευρωπαίοι του κομματικού μηχανισμού βασικά το δεύτερο. Ήδη στα γρήγορα ο Σημίτης, με μια επίτης πρωτοφανή τοποθέτηση στις 9 του μήνα (την οποία τα ΜΜΕ φρόντισαν να υποβαθμίσουν) κατηγόρησε ελληνικό (!) και τούρκικο σοβινισμό σαν υπεύθυνους της ελληνοτουρκικής αντίθεσης και κάλεσε σε ξεπέρασμά της, ενώ παράλληλα δυνάμωνε την αντιμητοτακική του φρασεολογία. Από την άλλη όμως μεριά ο Βερυβάκης δήλωνε για πρώτη φορά ότι η... αποστασία επιτρέπεται όποτε τη θέλει ο Παπανδρέου (εννοώντας τη συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ με ΝΔ το 1990), αλλά δεν επιτρέπεται σε κανέναν άλλο.

Αυτή η κουβέντα του Βερυβάκη, που ενισχύθηκε αργότερα από το κάλεσμα του Σουφλιά για κυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ, ήταν τόσο επικίνδυνη, ώστε ο αυτοδυναμικός Τσοχατζόπουλος, που τόσο απεχθάνεται την υποταγή στο ΣΥΝ, αναγκάστηκε να δηλώσει ότι το ΠΑΣΟΚ επιτρέπεται να ενωθεί μόνο με το ΣΥΝ.

Αυτές, όμως, είναι μόνο προειδοποιητικές βολές. Ο αντιδεξισμός μέσα στο ΠΑΣΟΚ και, κυρίως, ο αντιτουρκισμός μέσα στον ελληνι-

κό λαό έχουν δουλευτεί για χρόνια. Ο Παπανδρέου έχει σαν έσχατο εργαλείο το αντιτούρκικο παράγγελμα. Σαν επιδέξιος προβοκάτορας μπορεί μέσα σε λίγες ώρες να σκαρώσει ένα τέτοιο επεισόδιο στο Αιγαίο - και στο πολιτικό και στο στρατιωτικό επίπεδο-, που να κάνει όλα τα ΜΜΕ να τρέχουν πίσω από τη Μιμή και τον Παπαρόπα, και πρώτους και καλύτερους να τρέχουν για τον "πόλεμο" γεμάτοι ενοχές οι τουρκοφάγοι κεντρώοι, αλλά και ο ευγενέστατος Σημίτης.

Η ΚΡΙΣΙΜΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Το πρόβλημα του Παπανδρέου (και των τριών μικρών ρωσόδουλων κομμάτων) είναι ότι αυτή την εποχή της διακομματικής ειρήνης και της σχετικής κυριαρχίας των "ορθοδοξο-τοξιτών" της χρειάζεται και την ειρηνεύσει την πρώτη φορά σε διπλωματίας δίχως να αντιδράσουν οι ΗΠΑ. Η πολιτική καθησυχασμού που ακολουθεί η Ρωσία, πολιτική που εκφράζεται από το Γέλτσιν, αντικειμενικά πηγαίνει προς το τέλος της. Σ' ένα-δύο χρόνια θα έρθει η εποχή των Λέμπεντ - Ζιουγκάνοφ, η εποχή των φαιοκόκκινων χίτλερ, δηλαδή η εποχή της αληθινής και ανοιχτής πυρη-

συνέχεια στη σελ. 2

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

στική παλινόρθωση, και μάλιστα με τη χειρότερη εκδοχή της, την πιο ξενόδουλη, αφού γίνεται κάτω από την καθοδήγηση ενός πράκτορα σαν τον Παπανδρέου και για λογαριασμό μιας υπερδύναμης χιτλερικού τύπου, όπως είναι η Ρωσία.

Η Ρωσία ετοιμάζει διχτατορία στην Ελλάδα.

Η γενικευμένη πολιτική κρίση που ζούμε αυτή την εποχή δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της πυρετώδικης κίνησης των ρωσόδουλων να ελέγχουν τα νευραλγικά σημεία των πολιτικών, οικονομικών και ιδεολογικών μηχανισμών εξουσίας.

Τημήμα αυτής της κίνησης είναι η εξαφάνιση του Πολυτεχνείου σαν αντιφασιστικής εξέγερσης και, κυρίως, η εξαφάνιση της βίας σε βάρος του Πολυτεχνείου σα στρατιωτικής βίας, δηλαδή της διχτατορίας σα διχτατορίας του στρατού.

Σ' αυτήν τη σκοπιμότητα χρωστάμε το πνίξιμο του Πολυτεχνείου μέσα στην προβοκάτσια του κύκλου "απρόκλητη μολότοφ - ΜΑΤ - αγανακτισμένοι πολίτες", που παράγει φωτιές, καπνό και δακρυγόνο.

Το Πολυτεχνείο πρέπει, κατά το σοσιαλφασισμό, να

ταυτιστεί στη συνείδηση του λαού με την απρόκλητη βία, και μάλιστα με τη χειρότερη. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που το ρώσικο εκτελεστικό απόσπασμα βαφτίστηκε "17Ν", ούτε είναι τυχαίο ότι οι ρωσόδουλοι διαχειριστές του Πολυτεχνείου, με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ, φρόντισαν σε μια πρώτη περίοδο να το στραγγαλίσουν μέσα στα βέβηλα χέρια τους. Και είναι οι ίδιοι που αργότερα το παραδώσανε στον αναρχοφασισμό, τον οποίο σαν τέλειοι διπλοπρόσωποι καταγγέλλουν σα "γνωστούς - άγνωστους", αρχικά, και στη συνέχεια υποστηρίζουν σαν "άδικα διωκόμενους δημοκράτες".

Παρ' όλη αυτή τη λυσσαλέα και παρατεταμένη προσπάθεια χρόνων, οι ρωσόδουλοι και οι σοβινιστές, οι μιλιταριστές και όλος ο φασισμός που καιροφυλαχτεί στα υπόγεια δεν έχουν καταφέρει να ξεριζώσουν το Πολυτεχνείο από την καρδιά του λαού, και πιο πολύ από την καρδιά της μαθητικής νεολαίας, που κάθε χρόνο πατάει πάνω στ' αποκαΐδια για να καταθέσει το στεφάνι της.

Αυτοί που οργανώνουν τη νέα διχτατορία κινδυνεύουν να αποτύχουν αυτή τη φορά και να έχουν ένα πολύ άσχημο τέλος, γιατί κάνουν το ίδιο λάθος που έκαναν και οι απριλιανοί διχτάτορες: Υποτιμούν το κοφτερό πολιτικό κριτήριο και τη δίψα για δημοκρατία αυτού του λαού. Κερ-

δίζουν απανωτές μάχες απέναντι στα δίχως χαρακτήρα αντίπαλα τμήματα της αστικής τάξης και πιστεύουν ότι το ίδιο εύκολα θα ξεμπερδέψουν με τους εργάτες, τους φτωχούς αγρότες, τους υπαλλήλους και τους φοιτητές, που τόσο απροσδόκητα κάνουν τα Πολυτεχνεία.

Ήδη έχουν αρχίσει να γίνονται αντιπαθητικοί στο λαό και να τον ερεθίζουν με τη νέα τους διεφθαρμένη Φρειδερίκη, τη Λιάνη, την οποία φρενιασμένα όλοι μαζί σπρώχνουν στο προσκήνιο. Δε θ' αργήσει και η ώρα που θα φανεί πόσο αντίθετη με την ειρήνη είναι και η δήθεν εθνική, αντιευρωπαϊκή και τουρκοφάγα πολιτική τους.

Δε θ' αργήσει η ώρα που η ψευτοπροδευτική και ψευτοαριστερή της φορεσιά δε θα τους προστατεύει.

Η δημοκρατική και επαναστατική πρωτοπορία, που ήδη τους έχει καταλάβει, πρέπει να προστατέψει το Πολυτεχνείο, να το πάρει στα δικά της χέρια και ν' αποκαλύψει όλο τον κρυμμένο πλούτο του, όλο το βαθύ πολιτικό και ιδεολογικό του μήνυμα.

Το Πολυτεχνείο είναι η σημαία ακριβώς αυτής εδώ της εποχής που διανύουμε. Αυτή τη σημαία πρέπει να την υψώσουμε.

ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΝΕΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

νικής Ρωσίας. Όταν αυτή η αληθινή μορφή έρθει στα πράγματα, θα ξαναμπούμε στον Ψυχρό Πόλεμο. Μέχρι τότε η Ελλάδα θα πρέπει να έχει κλείσει οριστικά με τη Ρωσία, ώστε, όταν ανοίξει η αυλαία του νέου ψυχρού πολέμου, να μην μπορέσει ούτε η Ευρώπη ούτε οι ΗΠΑ (κυρίως αυτές) να αντιδράσουν. Ασφαλώς η μεταβατική αυτή εποχή είναι καθαρό χρυσάφι για τον Παπανδρέου, αφού στη διάρκεια της έχει εξασφαλίσει την τέλεια ανοχή, συνεργασία και σύμπραξη του Κλίντον, του πρώτου ρωσόφιλου προέδρου στην ιστορία των ΗΠΑ. Δίχως τη ρώσικη καθησυχαστική τακτική, δίχως τον ύπνο του συνόλου της αμερικάνικης αστικής τάξης και δίχως έναν πρόδρομο στον Κλίντον θα ήταν αδύνατο στον Παπανδρέου να σκαρφάσει τόσο ανέφελα το αντινατοϊκό "νέο αμυντικό δόγμα" και, κυρίως, την τρομακτικής και παγκόσμιας σημασίας ελληνορωσική στρατιωτική συμφωνία. Ο μοναδικός περιορισμός τον οποίο επιβάλλει στον Παπανδρέου η αμερικάνικη διπλωματία γι' αυτό το διάστημα είναι η ύφεση πρωτεύοντως με την Τουρκία και δευτερεύοντως με τη Δημ. της Μακεδονίας και την Αλβανία. Αν ο Παπανδρέου όχινε με την Τουρκία, θα του ήταν αδύνατο να περάσει στα μαλακά η ταχύτατη διαμόρφωση του ελληνορωσικού άξονα δίχως η Δύση στο σύνολο της να θορυβηθεί. Ούτε θα ήταν δυνατό να δυναμώσει η ελληνοβουλγαρική προσέγγιση και να συνεχιστεί η πολιτική απορρόφησης της Δημ. της Μακεδονίας στο "τόξο".

Αυτό σημαίνει ότι μέσα σ' ένα χρόνο από τώρα, δηλαδή μέχρι τις αμερικάνικες προεδρικές εκλογές, οι Ρώσοι θα πρέπει να έχουν εξασφαλίσει χοντρικά την πολιτική τους κυριαρχία μέσα στο ΠΑΣΟΚ και τη Ν.Δ.

Είναι, λοιπόν, για μας φανερό ότι, αν σ' αυτό το διάστημα κινδυνέψει η συνολική στρατηγική των ρωσόδουλων, αν δηλαδή διαμορφωθεί η πολιτική σύμπλευσης, έστω και καλυμμένα, ανάμεσα στο ευρωπαϊκό ρεύμα της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ,

τότε ο Παπανδρέου θα θυσιάσει και την ελληνοτουρκική ύφεση και τη διακομματική ειρήνη με τη Ν.Δ. Σε μια τέτοια περίπτωση η ενδοπασοκική αμφισβήτηση θα αποτύχει να αντιδράσει ενιαία και θα διασπαστεί, αλλά και η προσέγγιση με τη Ρωσία θα καθυστερήσει.

Ασφαλώς ο Παπανδρέου δεν είναι προς το παρόν υποχρεωμένος να ανατρέψει τη γενική του τακτική, γιατί η εσωκομματική αντιπολίτευση δε διαθέτει "εθνική" πολιτική γραφειοκρατίας ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ, τις νέες μεγαλοαστικές ρωσόδουλες ακρίδες (Κόκκαλη, Μπόμπολα, Κοπελούζο), όλο το παπαδαριό και, κυρίως, κάθε διαστροφή μέσα στην αστική τάξη και κάθε καθυστέρηση και πρόληψη μέσα στο λαό.

Η ήττα όλων αυτών όχι μόνο στα λόγια, αλλά και στην πράξη, όχι μόνο μερικά, αλλά συνολικά, δεν είναι δουλειά βασικά της δημοκρατικής αστικής τάξης, αλλά του προλεταριάτου και του λαού της Ελλάδας.

Το ζήτημα του πολέμου και του φασισμού θα κριθεί από το πώς και πότε θα κατεβούν οι μάζες στο δρόμο για να τον εμποδίσουν.

Οι τότε η αιχμή των δημοκρατικών πράγματα θα κριθούν από το αν η φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη και τα ΜΜΕ που ελέγχει θα έχουν την οξυδέρκεια και το σθένος που χρειάζεται για να χτυπήσουν την πολιτική του "τόξου" και να ρίξουν γεφυρες ειρήνης με την Τουρκία. Ήδη στην "Ε" βγήκε για πρώτη φορά έρευνα που γεφύρωνε τους δύο λαούς και άδειαζε λίγους κουβάδες βενζίνη από το Αιγαίο. Όλοι τους όμως, με πρώτο και καλύτερο το Λαμπράκη, έχουν κάνει χρόνια εμπρηστικής δουλειάς ακολουθώντας το μεγάλο προβοκάτορα και έχουν δηλητηριάσει τις συνειδήσεις του ελληνικού λαού.

ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΕΙ Η ΛΙΑΝΗ Ν' ΑΝΟΙΞΕΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΤΤΑ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ

Έτσι, η μόνη αληθινή πολιτική που μπορούν σήμερα να βρουν οι πολιτικοί και οι δημοσιογράφοι της φιλοευρωπαϊκής αστικής τάξης είναι η καταγγελία της Λιάνη. Στην πραγματικότητα αυτό είναι ένα αντιφασιστικό μέτωπο με παλλαϊκή υποστήριξη. Όμως αυτό το μέτωπο δεν μπορεί να ρίξει το καθεστώς που η Λιάνη αντιπροσωπεύει αν δε συντρίψει την πολιτική και ιδεολογική γραμμή αυτού

του καθεστώτος και τις κοινωνικές δυνάμεις που το συγκροτούν. Όταν λέμε καθεστώς που βρίσκεται πίσω από τη Λιάνη, εννοούμε: Τα ρώσικα ελικοπτεροφόρα, θωρητικά και αντιτορπιλικά στο Αιγαίο, συμπεριλαμβανομένων και των πυρηνικών πυραύλων τους, τους σοβινιστές του ελληνικού στρατού και του κράτους, ένα μεγάλο τμήμα της κρατικού Κρατικής Αυγής". Η συνέργεια αυτή στην πολιτική γραμμή φαίνεται ξεκάθαρα στην εφημερίδα της "Χρυσής Αυγής" (αρ. φύλλου 128, 3-8 Νοέμβρη '95) με τίτλο «ΟΧΙ στο Μάαστριχτ. ΟΧΙ στην υποδούλωση».

Το άρθρο που ακολουθεί επαναλαμβάνει, στην ουσία, όλα τα επιχειρήματα που εκτοξεύει ενάντια στην Ευρώπη το πολιτικό πρακτορείο της Ρωσίας στη χώρα μας, το ψευτο-ΚΚΕ. Η "Χρυσή Αυγή" υποστηρίζει τη θέση του σοσιαλφασισμού για δημοψήφισμα και δημοκράτες στη χώρα μας. Ήδη αυτή η συμμορία έχει ασπαστεί τη ρώσικη στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου",

Ο ΙΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Την πρώτη του μήνα υπογράφτηκε από τον υπουργό όμινας της Ελλάδας Γ. Αρσένη και τον αντίστοιχο Ρώσο Π. Γκρατσόφ στρατιωτική συνεργασία ανάμεσα στις δύο χώρες. Στο πλαίσιο της συμφωνίας αυτής προβλέπεται η προμήθεια ρώσικων οπλικών συστημάτων από τη χώρα μας και η συμπαραγωγή ορισμένων από αυτά. Ή

συμφωνία αυτή της χώρας μας με τον κύριο εχθρό της Ευρώπης και των λαών της σήμερα έρχεται να δέσει ουσιαστικά την Ελλάδα στη ρώσικη υπερδύναμη και να τη μετατρέψει έτσι σ' ένα προκεχωρημένο φυλάκιο των επιθετικών σχεδίων και συμφερόντων της.

Αυτή η συμφωνία είναι ένα ποιοτικό άλμα, το μεγαλύτερο ως τα

τώρα στη σχέση της Ελλάδας με τη Ρωσία, και αποτελεί ίσως το μεγαλύτερο πολιτικό γεγονός της μεταδικτορικής περιόδου.

Γιατί ο μόνος δεσμός που έλειπε ως τώρα με τη Ρωσία, μετά την ενεργειακή εξάρτηση και την αντιτούρκικη στρατηγική, ήταν ο δεσμός του στρατιωτικού εξοπλισμού. Από την ώρα που τα οπλικά συ-

στήματα της Ελλάδος είναι δυτικά, είναι αφάνταστα δύσκολο στον ελληνικό στρατό να γίνει εργαλείο της ρώσικης επιθετικής μηχανής και είναι εξίσου δύσκολο στη ρώσικη υπερδύναμη να βρει διαύλους επικοινωνίας και πραχτόρευσης μέσα στο ηγετικό στρώμα του ελληνικού στρατού.

Η σημασία αυτής της συμφωνίας

είναι τόσο τεράστια όσο μικρό είναι το βάρος που της δόθηκε στην ειδησεογραφία. Αυτό το βάρος ήταν σκόπιμο, για να μην ανησυχήσει η Δύση. Άλλωστε ο καθησυχασμός της Δύσης μέσω της δήθεν στρατηγικής αναδίλωσης της Ρωσίας, δηλαδή μέσω της περεστροίκα και της ψευτομεταρρύθμισης, είχε σαν έναν από τους βασικούς της στόχους να περάσουν τα Βαλκάνια, και κύρια η Ελλάδα, στη ρώσικη σφαίρα επιρροής.

Είναι χρέος κάθε δημοκρατικού ανθρώπου να καταγγείλει τη συμφωνία αυτή, γιατί ενώνει στρατιωτικά την Ελλάδα με τη χιτλερική Ρωσία των Γέλτσιν, Ζιούγκανοφ, Ζιρινόφσκι.

Η ΑΠΑΤΗ ΤΟΥ ΣΥΝΘΗΜΑΤΟΣ «ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ»

Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε όλο και συχνότερα το σοσιαλφασισμό να προβάλλει στα ζητήματα της Ανώτατης Εκπαίδευσης το σύνθημα “Κάτω η ιδιωτικοποίηση”. Μια πρόσφατη πορεία δύο χιλιάδων, περίπου, φοιτητών -στη μεγάλη τους πλειοψηφία ανήκαν στις δήθεν “αντιεφορμιστικές” και “αντικαπιταλιστικές” ουρές του ψευτοΚΚΕ- στο υπουργείο Παιδείας, κατά την οποία μάλιστα εκτοξεύτηκαν και αυγά, έβγαλε ξανά στο προσκήνιο αυτό το ζήτημα.

Έχουμε γράψει αρκετές φορές στο παρελθόν γι’ αυτό το αντιδραστικό, σε συνθήκες καπιταλισμού και σχετικής υποχώρησης του εργατικού κινήματος, σύνθημα, που ο σοσιαλφασισμός και οι διάφορες ψευτοαριστερές “ουρές” του παρουσιάζουν σαν την πεμπτουσία της κοινωνιστικής συνθηματολογίας. Αυτό το σύνθημα θα μπορούσε να έχει νόημα σα σύνθημα ζύμωσης και δράσης από την επαναστατική αριστερά μόνο σε μια αστική κοινωνία που βρίσκεται στα πρόθυρα της επανάστασης και με ένα ισχυρό κομμουνιστικό κόμμα στον πρόνοια της εξουσίας, την εποχή δηλαδή της επέλασης της εργατικής τάξης για την εγκαθίδρυση της σοσιαλιστικής εξουσίας. Επομένως, θα μπορούσε να έχει νόημα και να μην είναι κούφια συνθηματολογία μόνο στην περίπτωση που θα συνδυάζοταν με αντίστοιχα συνθήματα και πρακτικές που θα έβαζαν **άμεσα** το ζήτημα του περάσματος των μέσων παραγωγής από την κεφαλαιοκρατική ιδιοχτησία στη σοσιαλιστική ιδιοχτησία. Κάτι τέτοιο όμως δεν προβάλλει σήμερα ούτε το ψευτοΚΚΕ ούτε οι συνδοιπόροι του. Και, από τη στιγμή που δεν το κάνουν αυτό, είναι σα να ζητάνε να υπάρχουν “σοσιαλιστικές νησίδες” στην εκπαίδευση (και μάλιστα στην ανώτατη βαθμίδα της) μέσα σε μια κεφαλαιοκρατικά οργανωμένη κοινωνία! Ίσα-ίσα, αυτό που ζητάνε είναι να απαγορεύεται **μέσα στον καπιταλισμό** στην αστική τάξη να μορφώνει τα παιδιά της σε ιδιωτικά πανεπιστήμια. Και αυτό μόνο με **εξωτερικό καταναγκασμό** και **βία** μπορεί να επιτευχθεί, αφού η “φυσική” τάξη της αστικής οικονομίας οδηγεί με μαθηματική ακριβεία στο ιδιωτικό πανεπιστήμιο. Μια ματιά στην πρωτεύουσα της ΗΠΑ, θα μας πείσει για του λόγου το αληθές.

Τώρα, πόση προοδευτικότητα διεκδικεί και πόσο αριστερό εμφα-

νίζεται να είναι ένα τέτοιο σύνθημα (γιατί περί αυτού πρόκειται), αυτό ας ψάξουν οι “πούροι” ψευτομαρξιστές να το δουν στο κλασικό έργο των Μαρξ-Ένγκελς Σχόλια για το Πρόγραμμα του Γερμανικού Εργατικού Κόμματος του 1875 (το λεγόμενο και Πρόγραμμα της Γκότα). Εκεί θα αντιληφθούν -όσοι πραγματικά ενδιαφέρονται για το μαρξισμό και όχι για την καρικατούρα τους- τις σαπουνόφουσκες που τσαμπούνεις αδιάντροπα ο σοσιαλφασισμός για τη “γενική και ίδια για όλους εκπαίδευση του λαού από το κράτος”.

Είναι γνωστό ότι στη χώρα μας ποτέ μέχρι τώρα δεν υπήρξαν ιδιωτικά πανεπιστήμια. Με το ισχύον όμως σύνταγμα του 1975 απαγορεύεται και νομικά η ίδρυσή τους. Και το ερώτημα που δεν μπορεί να αποφύγει ο σοσιαλφασιστικός σκοταδισμός είναι το εξής: Αφού, σύμφωνα με την ανάλυσή τους, από τη μεταπολίτευση του '74 και δώθε στη χώρα μας κυριαρχεί η αμερικανοκρατία και η Ευρώπη (ΝΑΤΟ, ΕΟΚ και Ευρωπαϊκή Ένωση) και τα πιστά σ' αυτήν κόμματα, και πρωτίστως η ΝΔ, τότε πώς έχηγούν το γεγονός ότι η ΝΔ ήταν αυτή που, μέσα μάλιστα σε συνθήκες απόλυτης κυριαρχίας της στη βουλή του '74, πέρασε στο Σύνταγμα τη διάταξη περί απαγόρευσης των ιδιωτικών πανεπιστημάτων από την Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά όχι μόνο απ' αυτήν. Όπως είπαμε και προηγουμένως, αυτή είναι η αντικειμενική τάση της οικονομικής εξέλιξης σε οποιουδήποτε επιπέδου καπιταλισμό, ακόμα και στον καθυστερημένο ελληνικό. Προσπερνάμε εδώ στα γρήγορα το γεγονός ότι μια τέτοια προοπτική θα γίλτων τη δεινοπαθούσα ελληνική οικονομία και πολλές μεσαίους εισοδήματος οικογένειες από μια μεγάλη ετήσια συναλλαγματική δαπάνη που μεταφέρεται σε εκατομμύρια δολάρια, αφού λόγω έλλειψης τέτοιων πανεπιστημάτων πολλοί αναγκάζονται να στέλνουν τα παιδιά τους σε αμφίβολης ποιότητας ένα πανεπιστήμια με όποια οικονομική αιμορραγία αυτό συνεπάγεται.

Εδώ, λοιπόν, δεν πρόκειται για κάποιους αριστεριστές που προσπαθούν να δημιουργήσουν τη σοσιαλιστική βάση κατασκευάζοντας πρότα το σοσιαλιστικό εποικοδόμημα. Πρόκειται για μια **βία** απόπειρα, μέσω αστικού νόμου, αποκλεισμού μιας αστικής μορφής παροχής ανώτατης γνώσης **μέσα σε αστικό οικονομικό περιβάλλον!** Στην ουσία δηλαδή πρόκειται για προσπάθεια επιβολής και κυριαρχίας του πιο φασιστικού κομματού της χώρας μας. Δένει μάχη τίγρεων **έξω** από το δικό της αστικής τάξης, του ρωσόδουλου, πάνω στο δυτικόφιλο κομμάτι της αστικής τάξης. Και, σαν τέτοια, δεν πρέπει ν’ αφήσει αδιάφορη την εργατική τάξη της χώρας μας. Δεν είναι μάχη τίγρεων **έξω** από το δικό της αστικής τάξης, αλλά μέσα σ’ αυτό.

Ο “ΔΥΤΙΚΟΦΙΛΟΣ”
ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ

Ο σημερινός υπουργός Παιδείας,

όπως κι ο πατέρας του, πάντα θέλει να κάνει το δυτικό, για να χυταπάει ανενόχλητος προς όφελος της Ρωσίας. Το ‘χει μάθει καλά το παιχνίδι. Τα αυγά που έπεσαν στο υπουργείο του τον αφελούν αφάνταστα, γιατί δείχνει προς τα έξω ότι είναι κι αυτός “θύμα” της αντι-ιδιωτικοποίησης.

Όμως τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Πρώτα-πρώτα, έχει αποκλείσει δια παντός, με δηλώσεις του στη βουλή, το ενδεχόμενο αλλαγής της σχετικής συνταγματικής διάταξης σε μια πιθανή αναθεώρηση του Συνταγματού, εμφανιζόμενος έτσι να υποχωρεί κάτω από την πίεση του “λαϊκού κινήματος” (έτσι βαφτίζονται οι προβοκάτισες του σοσιαλφασισμού). Το κυριότερο όμως ζήτημα που τον αποκαλύπτει ως ένθερμο οπαδό της αντι-ιδιωτικοποίησης είναι η θέση του ότι, με βάση το ισχύον Σύνταγμα, ιδρύματα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης μπορούν να δημιουργήσουν οι Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης και τα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, όπως η Εκκλησία, τα Επιμελητήρια και διάφοροι οργανισμοί. Όλοι δηλαδή εκείνοι οι κυρίως αντιδυτικοί “φορείς” στους οποίους είναι βαθιά χωμένος ο σοσιαλφασισμός είτε αυτοπροσώπως, όπως σε πολλούς δήμους, είτε με οικουμενικό φερετζέ.

Θα λέγαμε μάλιστα ότι αυτού του είδους τα πανεπιστήμια ευνοούν το σοσιαλφασισμό πολύ περισσότερο απ’ ότι τα κρατικά πανεπιστήμια, καθώς στα πρώτα ο έλεγχός του θα είναι σχεδόν απόλυτος, ενώ στα δεύτερα είναι σχετικός και με πολλά προβλήματα. Τα μικρά σοσιαλφασιστικά κόμματα της χώρας μας (ψευτοΚΚΕ, ΠΟΛΑ, ΣΥΝ) διαθέτουν πολύ μεγαλύτερη εξουσία στην περιφέρεια (δήμους) παρά στο κέντρο (κράτος), στο οποίο είναι άλλωστε συνεχώς αναγκασμένοι λόγω του ιντριγαδόρικου και με

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Στο φύλλο 240 της Νέας Ανατολής (29 του Σεπτέμβρη) είχαμε γράψει ένα μικρό σημείωμα για τις μέχρι τότε φωτογραφίες της Λιάνης. Σ' αυτό ανατρέπαμε τη θεωρία των ρωσόδουλων υποστηριχτών της, ιδιαίτερα του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, που κρύβονταν πίσω από την "ισότητα των φύλων" και το "δικαίωμα στην προσωπική ζωή" για να καταδικάσουν τις φωτογραφίες.

Είχαμε τότε πει ότι, **πρώτο**, η Λιάνη δεν μπορεί να επικαλείται τη γυναικεία της ιδιότητα από την ώρα που αναδείχνει και προβάλλει την πιο αλλοτριωμένη εικόνα γυναικάς, τη γυναίκα που τρέφεται από τη σκιά του άντρα και είναι φανατική πιστή ενός θρησκευτικού δόγματος που καλεί τη γυναίκα "να φοβείται τον άνδρα". **Δεύτερο**, η Λιάνη δεν μπορεί να επικαλείται το δικαίωμα στο σεβασμό της προσωπικής ζωής από την ώρα που χρησιμοποιεί την προσωπική της ιδιότητα σα συντρόφου και δήθεν "ζωδότη του πρωθυπουργού" για ν' ανεβεί στην εξουσία.

Χάρη σ' αυτή τη διπλή υποκρισία της Λιάνη εξαγνίζεται και η πιο ελεεινή πρόθεση που μπορεί να κρύβεται πίσω από τη δημοσίευση των ελεεινότερων φωτογραφιών.

Σε τέτοιες περιπτώσεις το μόνο πραγματικό όριο μπορεί να βρίσκεται μόνο στην αυθεντικότητα των φωτογραφιών. Όμως τόσο η Λιάνη όσο και οι υποστηρικτές της αρνήθηκαν να επικεντρώσουν τη μάχη τους σ' αυτό το όριο, το οποίο σύμφωνα με τους ίδιους ξεπέρασε η τελευταία πρωτοσέλιδη φωτογραφία της Αυριανής. Ενώ δηλαδή ισχυρίστηκαν ότι αυτή η φωτογραφία ήταν πλαστή, συνέχισαν να επικεντρώνουν την προπαγάνδα τους στην παραβίαση της ιδιωτικής ζωής μιας γυναίκας και κάλεσαν σε μια αντιφασιστική εκστρατεία όχι ενάντια στους σκευωρούς που κατ' αυτούς πλαστογραφούν, αλλά "ενάντια στη συνεχίζομενη και κλιμακούμενη παραβίαση των ατομικών δικαιωμάτων της γυναίκας-θύματος".

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΤΟΥΣ ΖΩΗ

Αυτή η τακτική τους μέχρι σήμερα έχει δικαιωθεί, γιατί η υπόλοιπη αστική τάξη είναι ανίκανη να τους αντιπαρατεθεί σ' αυτό το επίπεδο. Γιατί το πάγιο επιχείρημα των μαχητικών αντιπάλων της Λιάνη στο ζήτημα των φωτογραφιών είναι ότι ο πολιτικός δεν έχει δικαίωμα στο απαραβίαστο της ιδιωτικής του ζωής. Αυτή όμως είναι μια θέση που αντιστοιχεί στις πιο καθυστερημένες αντιλήψεις της κοινωνίας και του ίδιου του λαού.

Πρόκειται για εκείνες τις αντιλήψεις που οικοδομούνται γύρω από τον κυριαρχικό για τις ιστορικές εξελίξεις ρόλο της προσωπικότητας του ηγέτη και όχι της τάξης που εκπροσωπεί, ή, ακόμα βαθύτερα, των ίδιων των μαζών. Αυτή είναι η αστική αντίληψη, ότι δηλαδή οι ηγέτες είναι οι αποφασιστικοί παράγοντες της παγκόσμιας ιστορίας και όχι η ταξική πάλη. Όμως η πιο βαθιά αστική αντίληψη για το ρόλο του πολιτικού ηγέτη, που είναι η χεγκελιανή, βλέπει σ' αυτόν τον ηγέτη να συμπυκνώνεται το αναγκαίο πνεύμα της εποχής σα σκαλοπάτι της παγκόσμιας ιστορίας, της ιδέας.

Αυτή η αντίληψη βλέπει τον ηγέτη σαν κάτι που ξεπερνάει κατά

πολύ τις προσωπικές του ιδιότητες, ακόμα και τις προθέσεις του, και περιγελάει εκείνους που θέλησαν να τον κρίνουν από τη θέση του θαλαμητόλου του. Με αυτό τον τρόπο ο Χέγκελ ειρωνεύεται αυτούς που θέλησαν να κρίνουν τα πολιτικά πρόσωπα μπαίνοντας στις κρεβατοκάμαρες και τους αποκαλεί Θερσίτες.

Η υλιστική διαλεκτική θέση δεν μπορεί να είναι διαφορετική σε αυτό το επίπεδο από την προωθημένη αστική - ιδεαλιστική. Ο μαρξισμός ούτε στη θεωρία του ούτε στην πολιτική του πρακτική έριξε ποτέ βάρος στην υπεράσπιση των ηγετών του σαν προσώπων ή στην προσωπική διαμονοποίηση των αντιπάλων του. Ο συνεπής και βαθύς μαρξισμός δεν υπόκυψε ποτέ στον πειρασμό ν' αφήσει τις μάζες να κάνουν αυτό που τους επιβάλλει το στάδιο της πολιτικής άγνοιας, δηλαδή ν' αγγίξουν με τα χέρια τους τον ηγέτη, να του μιλήσουν, να μπουν στο σπίτι του και να γνωρίσουν την οικογενειακή του ζωή για να πειστούν. Γιατί, όπως ο βαθύς αστός βλέπει στο πολιτικό πρόσωπο την "ιδέα", τη "συνείδηση" και το "πνεύμα" της ιστορίας, ο βαθύς προλεταριός βλέπει τους απέραντους στρατούς των τάξεων και την ταξική πάλη και ζητάει από τις μάζες να διακρίνουν στους ηγέτες είτε την έκφραση της δικιάς τους στρατηγικής δύναμης είτε την τακτική δύναμη των αντίπαλων τάξεων.

Πέρα απ' αυτά, ο διαλεκτικός υλιστής, αντίθετα με το μεταφυσικό αγιογράφο υλιστή, ξέρει ότι ο πολιτικός ηγέτης μιας τάξης σαν πρόσωπο δεν είναι ποτέ η αφηρημένη ιδιαίτηκη εικόνα αυτής της τάξης, αλλά διαπερνέται μοιραία από αντιφάσεις σαν εκείνες που διαπερνούν την ίδια την τάξη και που τελικά αποτελούν τον ίδιο το νόμο της κίνησής του σαν προσωπικότητας. Σ' αυτές τις αναγκαίες αντιφάσεις χρωστάμε, για παράδειγμα, τους κοινωνικά αστούς που υπήρχαν συνεπείς προλεταρίοι στην πολιτική και τους κοινωνικά προλεταρίους που διέπρεψαν σαν ιδιοφυείς αστοί, προδότες της τάξης τους.

Αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους το ενδιαφέρον του εργατικού διαιφωτισμού πέφτει στην κριτική της πολιτικής πρακτικής γραμμής και δράσης του πολιτικού προσώπου, και μάλιστα στα ανοιχτά και γνωστά σε όλους και όχι στα συνομωτικά στοιχεία αυτής της δράσης.

Αντίθετα, η σημερινή αστική τάξη, που έχει πάψει προ πολλού να έχει βάθος και προοδευτικό χαρακτήρα, είναι υποχρεωμένη να συμβαδίζει με την πιο μεγάλη καθυστέρηση μέσα στο λαό, και μάλιστα να την τροφοδοτεί. Έτσι, θέλει να λύνει τα πολιτικά προβλήματα αντλώντας μέσα από τα ηθικά και οικονομικά ελαττώματα των αντιπάλων της και να στρέψει προς τα εκεί και, κυρίως, να έχειτεί εκεί το πολιτικό ενδιαφέρον των μαζών. Αυτός είναι ο βασικός λόγος για τον οποίο τα πιο αδύναμα τμήματα της άρχουσας τάξης, που συμβαίνει να έχουν μικροαστικά ιδεολογικά χαρακτηριστικά, είναι εκείνα που ζητάνε μια γυάλινη βιτρίνα για τους πολιτικούς. Άνθρωποι σαν τον Κουρή και το Ρίζο χρειάζονται μια τέτοια βιτρίνα, γιατί πιστεύουν ότι όλα κανονίζονται με συνωμοσίες

και θέλουν να είναι μπροστά σε κάθε συζήτηση και επαφή των πολιτικών δίχως να καταλαβαίνουν ότι τα χειρότερα που έχουν κάνει ο Παπανδρέου και η Λιάνη τα έχουν κάνει ανοιχτά, ενώ οι ίδιοι τα έχουν χειροκρότησε. Είναι ανίκανοι, για παράδειγμα, να διακρίνουν ότι ο σεζουαλικός επιδεικτισμός της Λιάνη είναι ένα χαριτωμένο παιχνίδι μπροστά στην εγκληματική πολιτική του "ορθόδοξου τόξου" και μπροστά στον υστερικό αντιτουρκισμό και τη σερβοφιλία, την οποία και αυτοί οι ίδιοι, σαν εθνικιστές, με φανατισμό υπερασπίζουν.

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ ΜΕ ΤΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Πάνω λοιπόν σ' αυτή την καθυστέρηση των αντιπάλων τους πατάνε οι σοσιαλφασίστες για να συπειρώσουν δίπλα τους τους δημοκράτες και τους ανοιχτόμαλους φιλελεύθερους και να απομονώσουν τους καθυστερημένους λαϊκιστές. Το τέχνασμά τους είναι το εξής:

Καλούν τους πάντες σε μια καταδίκη των φωτογραφιών σα φασιστικού τύπου επέμβαση στην προσωπική ζωή. Εύκολα αποσπούν αυτή την καταδίκη. Μετά από αυτό καλούν τον καθένα, αν θέλει να είναι συνεπής στην καταδίκη, να ξεχάσει ότι είδε μέσα σ' αυτές τις φωτογραφίες, αλλά να επιβάλλεται να ανταπαντήσει κανείς με την πολιτική προπαγάνδα της αληθινής προσωπικής ζωής της Λιάνη.

Καλούν τους πάντες σε μια καταδίκη των φωτογραφιών σα φασιστικού τύπου επέμβαση στην προσωπική ζωή. Εύκολα αποσπούν αυτή την καταδίκη. Μετά από αυτό καλούν τον καθένα, αν θέλει να είναι συνεπής στην καταδίκη, να ξεχάσει ότι είδε μέσα σ' αυτές τις φωτογραφίες, αλλά να επιβάλλεται να ανοιχτήσει κανείς με την πολιτική προπαγάνδα της αληθινής προσωπικής ζωής της Λιάνη.

Καλούν τους πάντες σε μια καταδίκη των φωτογραφιών σα φασιστικού τύπου επέμβαση στην προσωπική ζωή. Εύκολα αποσπούν αυτή την καταδίκη. Μετά από αυτό καλούν τον καθένα, αν θέλει να είναι συνεπής στην καταδίκη, να ξεχάσει ότι είδε μέσα σ' αυτές τις φωτογραφίες, αλλά να επιβάλλεται να ανοιχτήσει κανείς με την πολιτική προπαγάνδα της αληθινής προσωπικής ζωής της Λιάνη.

Καλούν τους πάντες σε μια καταδίκη των φωτογραφιών σα φασιστικού τύπου επέμβαση στην προσωπική ζωή. Εύκολα αποσπούν αυτή την καταδίκη. Μετά από αυτό καλούν τον καθένα, αν θέλει να είναι συνεπής στην καταδίκη, να ξεχάσει ότι είδε μέσα σ' αυτές τις φωτογραφίες, αλλά να επιβάλλεται να ανοιχτήσει κανείς με την πολιτική προπαγάνδα της αληθινής προσωπικής ζωής της Λιάνη.

Καλούν τους πάντες σε μια καταδίκη των φωτογραφιών σα φασιστικού τύπου επέμβαση στην προσωπική ζωή. Εύκολα αποσπούν αυτή την καταδίκη. Μετά από αυτό καλούν τον καθένα, αν θέλει να είναι συνεπής στην καταδίκη, να ξεχάσει ότι είδε μέσα σ' αυτές τις φωτογραφίες, αλλ

γραφία που προκαλεί τεράστιο ηθικό ζήτημα για τη Λιάνη. Κι όμως, αντιμετωπίζεται ταυτόχρονα μαζί με τις άλλες και αντιμετωπίζεται έτσι εσκεμένα. Αν η Λιάνη έκανε επίθεση στην Αυριανή για πλαστογραφία, θα είχε μαζί της όλο το λαό και θα μπορούσε να δώσει αυτή η ίδια σαν ενάγουσα το πιο ισχυρό πολιτικό, ποινικό και υλικό χτύπημα στον Κουρή, κάτω από γενική συγκαταθέση (βλ. άρθρο με τίτλο “Ο Κώνωψ και η κάμπηλος” στην Ελευθεροτυπία της 2.11.95 για τη δυνατότητα χρήσης του άρθρου 216 του ποινικού κώδικα στην περίπτωση Λιάνη - Κουρή, ακόμα και για αυτεπάγγελτη δίωξη).

Αντιθέτα, η συμμορία της Εκάλης προτίμησε να χτυπήσει προβοκατόρικα με το άρθρο 361 Α κάνοντας δικαστικό πραξικόπτημα, επαναφέροντας το πνεύμα του πρόσφατα καταργημένου 181 περί εξέβρισης και περνώντας σε μετωπική σύγκρουση με όλα τα ΜΜΕ. Είναι φανερό ότι η Εκάλη δεν είχε τουλάχιστον μέχρι σήμερα τη δυνατότητα ν' αποδείξει ότι η φωτογραφία είναι πλαστή, βρίσκοντας ένα εργαστήριο κατάλληλο για μια γνωμάτευση σύμφωνη με τις προθέσεις της. Πιθανά μάλιστα η δίκη στον Ψωμιάδη να ήταν στημένη για να βγει στο κοινό όσο πιο εύκολα και ανώδυνα γίνεται η πλαστότητα της φωτογραφίας.

Η ταύτιση όμως του περιεχομένου των υπόλοιπων φωτογραφιών με εκείνο της τελευταίας στην επιχειρηματολογία της Εκάλης δεν είναι τυχαία. Ιδιαίτερα ο ρωσόδουλος Τζουμάκας και ο “ορθόδοξος” Νιώτης “πρωτοπόρα” δεν καταγγέλλουν καθόλου την πλαστογραφία, αλλά τον πουριτανισμό, δηλαδή στηρίζουν έμμεσα το περιεχόμενο αυτής της φωτογραφίας.

Το συγκλονιστικό στην υπόθεση αυτή είναι ότι κανείς από τους υπερασπιστές της Λιάνη και πουθενά δεν τοποθετήθηκε ενάντια στο αρνητικό περιεχόμενο της τελευταίας φωτογραφίας. Το ίδιο έκανε σχολαστικά και η ίδια η Λιάνη.

Αυτό σημαίνει ότι στο βάθος υιοθετείται το περιεχόμενο της φωτογραφίας αυτής όχι ως προς την πιστότητα, αλλά ως προς το συμβολισμό του, με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο υιοθετήθηκε και το περιεχόμενο όλων των υπόλοιπων φωτογραφιών.

Έτσι, οι φωτογραφίες, στο σύνολό τους πια, φεύγουν από τη σφαίρα του ιδιωτικού και γίνονται τμήμα πολιτικής και ιδεολογικής προπαγάνδας, όπως η υπόλοιπη προσωπική ζωή της Λιάνη.

Η Λιάνη ποζάρει τώρα μπροστά σ' όλο το λαό με τον ίδιο επιδεικτικό τρόπο που πόζαρε κάποτε μπροστά σ' ένα μικρό κύκλο υπερασπιζόμενη μαχητικά έναν τρόπο ζωής και μια αντίληψη ηθικής.

Μ' αυτό τον τρόπο δίνει σε όλες τις φωτογραφίες έναν κοινό παρονομαστή, που είναι η ίδια σαν εθνικός επιδειξίας στο μέσο ενός πανεθνικού σεξουαλικού οργίου.

Ότι έτσι έχουν τα πράγματα αποδείχνεται από το συστηματικό τρόπο με τον οποίο η Λιάνη συγκέντρωσε γύρω της μαχητικούς και δηλωμένους ομοφυλόφιλους σαν το Βουτσινά και την Κανέλλη δίνοντάς τους τις καίριες θέσεις του συμβουλάτορα και πρωθητή. Αυτή της προτίμηση δεν είναι τμήμα των προσωπικών της γούστων, αλλά συνειδητή επιλογή και του Παπανδρέου και των ρωσόδουλων κομμάτων για την προπαγάνδιση

μιας στάσης ζωής μέσα στον ελληνικό λαό, και πιο συγκεκριμένα για τη διαφθορά αυτού του λαού. Οι νεοδεξιοί (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ) εδώ και πολλά χρόνια κρυμμένοι πίσω από ψευτοφιλεύθερα προσήματα προωθούν συστηματικά το σεξουαλικό εκφυλισμό των μαζών, ιδιαίτερα της νεολαίας. Η Αθήνα δεν είναι συμπτωματικά η μοναδική πρωτεύουσα της Ευρώπης, ίσως και του κόσμου, στης οποίας το εμπορικό κέντρο μπορεί ένα παιδί στην τρυφερότητά του να επεξεργαστεί τη διαστροφή στα περίπτερα απ' όπου αγοράζει καραμέλες και να βομβαρδίζεται χιλιάδες φορές από τα ίδια συμπλέγματα απλά περπατώντας στο δρόμο. Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα στην Ευρώπη και ίσως στον κόσμο όπου τόσο πολλοί ομοφυλόφιλοι και κάτιρκες του τραβεστισμού προβάλλονται στην τηλεόραση με αυτή ακριβώς τη λειτουργία τους και σε τέτοια κλίμακα.

Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με μια φυσιολογική εξέλιξη των ηθών, ούτε καν με μια “φυσιολογική” στο ρυθμό της αστική παρακμή. Εδώ μιλάμε για ένα συστηματικό μηχανισμό δραστήριας διαφθοράς που συγκεντρώνεται πάνω απ' όλα στα περιοδικά της νεολαίας, τα οποία μέχρι χθες είχαν επικεφαλής το ΚΛΙΚ. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι επικεφαλής αυτού του εκδοτικού ρεύματος είναι ένας προστατευόμενος του Λαλιώτη, ο Κωστόπουλος.

Ο ανερχόμενος σοσιαλφασισμός θέλει να διαμορφώνει μέσα από τα πιο χτυπημένα, αλλά και ευαίσθητα παιδιά του λαού ένα στρατό ιδεολογικά ανάπτων, εξαρτημένων πολιτικά και ηθικά από το νέο κέντρο εξουσίας. Ταυτόχρονα ο σοσιαλφασισμός θέλει να ρίξει όλη την κοινωνία, και περισσότερο τη νεολαία, στην αποχαύνωση της αρχαιοελληνικής σεξουαλικής ελευθερίας με την ανεκτικότητα της ορθοδοξίας.

Αυτές λοιπόν οι χρυσόμυγχες περηφανεύονται που οι ιδέες τους είναι σε ευθεία αντιστοιχία από τη μια με τη δουλοχτητική παρακμή, που γέννησε τον παραμερισμό της γυναικίς και την αθηναϊκή ομοφυλοφιλία (αυτό το αίσχος, όπως λέει ο Ένγκελς), και από την άλλη με τα αντίστοιχα ήθη που βγαίνουν από τον ανδροκρατούμενο και δίχως χαρακτήρα, εξαιτίας της υποταγής του στην πολιτική εξουσία, οπότε και υποκριτικό, ορθόδοξο κλήρο.

Οι μαχητική αυτόνομη, ατομική προσωπικότητα. Σαν παλατιανοί και άνθρωποι της εποχής κολυμπάνε ξένοιαστοι μέσα στο ρέυμα της μόδας και επιζητούν για τον εαυτό τους και τον καθένα να βυθιστεί και να λιώσει μέσα στον κυρίαρχο αντιδραστικό μαζικό πολτό, που τώρα συμβαίνει να είναι ο ελληνισμός, και μάλιστα ο ορθόδοξος ελληνισμός. Αξίζει εδώ να προσεχτεί ότι, όταν πριν μια δεκαετία το κύριο ιδεολογικό ρεύμα ήταν ο ρεβιζιονισμός, το ψευτοΚΚΕ που τον εκπροσωπούσε πρόβαλλε σαν επικεφαλής της διανόσης τον πιο λεπτό κήρυκα της σεξουαλικής διαστροφής, το Ρίτσο.

Σήμερα πρέπει κανείς να συγκρίνει τα λόγια της Λιάνη στη γνωστή τηλεοπτική της συνέντευξη, όταν τοποθετεί τον εαυτό της δίπλα στις τοιχογραφίες της μινωικής εποχής που παριστάνουν γυμνόστηθες γυναίκες, με το εθνικοφασιστικό μανιφέστο διαφθοράς του Κωστόπουλου στο τεύχος 75 του ΚΛΙΚ και τη μικρή συνέντευξη του Λαλιώτη στο ίδιο περιοδικό. Εκεί εμφανίζεται η ελεύθερη σεξουαλικότητα του Έλληνα -που στο βάθος είναι ένας ρωμαλέος αρσενικός που μεγαλόψυχα συναναστρέφεται παθητικούς ομοφυλόφιλους- να πηγάζει από τη σύνθεση της αρχαιοελληνικής σεξουαλικής ελευθερίας με την ανεκτικότητα της ορθοδοξίας.

Αυτές λοιπόν οι χρυσόμυγχες περηφανεύονται που οι ιδέες τους είναι σε ευθεία αντιστοιχία από τη μια με τη δημοκρατισμό, το να υπερασπίσει κανείς την απόλυτη ισοδυναμία και την ομαλότητα κάθε σεξουαλικής συμπεριφοράς, είναι εκδήλωση φασισμού το να απαιτήσει μια εξουσία να αποδεχτεί ο λαός αυτή τη θέση και να επιτρέψει στην εξουσία που τον εκπροσωπεί να προπαγανδίζει και να ζει στη βάση αυτής της θέσης.

Ο φασισμός του ευρύτερου παλαιού βρίσκεται στο ότι θέλει και την εξουσία του να κρατήσει και την ελευθερία να συμπεριφερθεί όπως του αρέσει και, κυρίως, να προπαγανδίσει ότι του αρέσει. Όπως κάθε απολυταρχία, έτσι και αυτό το παλάτι με την αντίστοιχη ήθη που βγαίνουν από τον ανδροκρατούμενο και δίχως χαρακτήρα, εξαιτίας της υποταγής του στην πολιτική εξουσίας, οπότε και υποκριτικό, ορθόδοξο κλήρο.

ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ
Στην πραγματικότητα, πέφτει πολύ σ' όλους αυτούς να συγκρίνουν τη δικιά τους με την αρχαιοελληνική παρακμή. Γιατί εκείνη είχε τουλάχιστον ειλικρίνεια. Η δικιά τους είναι ορθόδοξη υποκριτικό τύπου. Είναι τύπου Παπαρούπα, και εδώ βρίσκεται το αποκρουστικό και το επικίνδυνο της υπόθεσης.

Η Λιάνη και το ευρύτερο παλάτι (που περιλαμβάνει το ΣΥΝ και τον Περισσό) θα είχαν ένα είδος μεγαλείου, αν υπερασπίζονταν με ευθύτητα το “μήκος κύματος” των νεανικών συνηθειών της κοινής εκπροσώπου τους. Όμως αυτοί υιοθετούν και απαρνούνται ταυτόχρονα εκείνη την εποχή. Η Λιάνη θα ξανάκανε γυμνή μπάνιο “αν δεν ήταν γυναίκα πρωθυπουργού”, που σημαίνει ότι αναγνωρίζει αυτή την κίνηση γενικά, αλλά όχι για τον εαυτό της. Σπρώχνει τους άλλους προς τα εκεί και άλλους απελευθερώνει από την καταπίεση των ορμών τους, αλλά η ίδια δεσμεύεται να εμφανίζεται σαν το αντίθετο του αληθινού εαυτού της.

Σ' αυτή την υποκρισία βρίσκεται ο διαχωρισμός της λεσβιακής φωτογραφίας από τις υπόλοιπες και σ' αυτή την υποκρισία βρίσκεται η κανόνα απαγόρευσης της εξουσίας της εξουσίας της θεοφυλαρχίας.

Αν το ευρύτερο παλάτι δεν ήταν παλάτι μεσαιωνικής υποκρισίας, θα ξεκαθάριζε το δικαίωμα σε οποιαδήποτε προσωπική σεξουαλική συμπεριφορά για οποιονδήποτε πολιτικό εκπρόσωπο της χώρας και θα δήλωνε καθαρά ότι από αυτή την

ΑΝΑΒΛΗΘΙΚΕ Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ

Η δίκη της ΟΑΚΚΕ που ήταν να γίνει τη Δευτέρα στις 6 του μήνα στο Εφετείο της Αθήνας αναβλήθηκε για τις 24 του Απρίλη. Η αναβολή έγινε γιατί έλειπε ένας από τους κατηγορούμενους, ο Στ. Γκιουλάκης, που εδώ και πέντε μήνες έχει μπαρκάρει και τη μέρα της δίκης βρισκόταν μακριά από την Ελλάδα.

Όμως η βασική ευθύνη της αναβολής αυτής πέφτει στην καθοδήγηση της ΟΑΚΚΕ, που φέρθηκε σ' αυτή την υπόθεση με ερασιτεχνικό τρόπο.

Συγκεκριμένα, θεωρήσαμε αυτονόητο, και δεν εντιμερώσαμε γι' αυτό ούτε τους δικηγόρους μας ότι, αφού πρωτόδικα είχαν καταδικαστεί οι 6 σύντροφοι με τις ίδιες ακριβώς κατηγορίες και με τις ίδιες ακριβώς ποινές, το ίδιο θα ίσχε και στην έφεση. Αν, λοιπόν, για παράδειγμα, αθωώνονταν οι πέντε που ήσαν παρόντες, θα αθωωνόταν και ο έκτος. Έτσι, επειδή η επιστροφή του συγκεκριμένου συντρόφου δεν ήταν τόσο απλή υπόθεση, πηγαίναμε στη δίκη με τους 5 συντρόφους.

Τρεις μέρες όμως πριν τη δίκη και στο τελευταίο στάδιο της νομικής της προετοιμασίας μάθαμε από τους δικηγόρους μας ότι κάθε έφεση είναι ξεχωριστή για τον καθένα κατηγορούμενο και ότι όποιος λείπει καταδικάζεται αυτόματα και τελεσίδικα με την πρωτόδικη ποινή.

Ήμαστε λοιπόν υποχρεωμένοι να ζητήσουμε αναβολή της δίκης. Το χειρότερο σ' αυτή την υπόθεση ήταν πως αυτή την υποχρεωτική για μας αναβολή την αποφασίσαμε αφού είχαμε ξεκινήσει την καμπάνια για τη δίκη, οπότε βρεθήκαμε στην άθλια θέση να μην μπορούμε ούτε να συνεχίσουμε με ορμή αυτή την καμπάνια, αφού θα καλούσαμε τους συμπαραστάτες μας στην εκδίκαση μιας αναβολής, αλλά ούτε και να την ακυρώσουμε, αφού έτσι κι αλλιώς την είχαμε αναγγείλει και, κυρίως, αφού κανείς δεν ξέρει με σιγουρία ότι το δικαστήριο θα δεχτεί ένα αίτημα αναβολής.

Παρ' όλη αυτή την άσχημη εξέλιξη η "δίκη που δεν έγινε" συνέπεσε με τη συζήτηση στη βου-

λή για το Μακεδονικό και έδωσε την ευκαιρία σε τίμιους σχολιαστές να σημειώσουν τη δικαίωση των θέσεων της ΟΑΚΚΕ (Ιός, ραδιόφωνο του Σκάι).

Ακόμη είδαμε με μεγάλη χαρά το θερμό ύψηρο συμπαράστασης του Στρ. Μπουρνάζου στην εφημερίδα *Εποχή* και αισθανθήκαμε στο πλευρό μας πάλι τους δημοκράτες δικηγόρους της πρώτης δίκης Παπαδάκη, Διάκο, Κούρτοβικ, Τακόπουλο και Αθανασόπουλο.

Τέλος, είχαμε την εκδήλωση συμπαράστασης σε επίπεδο μάρτυρα από τους Λιθοξόου, Μπουρνάζο (εκ μέρους της ΑΑΣ), Μίχα και Τζανετάκο.

Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε τώρα είναι να υποσχεθούμε ότι θα είμαστε πιο μεθοδικοί και θα προετοιμάσουμε πολύ καλύτερα τη νέα δίκη. Καλούμε τους φίλους της ΟΑΚΚΕ και τους αναγνώστες της Ν. Ανατολής να είναι κοντά μας στις 24 του Απρίλη, για να δώσουμε σ' αυτή τη δίκη την πραγματικά μεγάλη της σημασία.

ΤΟ "ΠΡΟΦΙΛ" ΤΟΥ ΑΝΤΙΤΟΥΡΚΙΣΜΟΥ

Με αφορμή τις φήμες για ύπαρξη νατοϊκού σεναρίου μερικής αυτονομίας της Θράκης και την εξέλιξη που πήρε τον τελευταίο καιρό το θέμα, έγινε μια συζήτηση στην τηλεοπτική εκπομπή του STAR CHANNEL "Προφίλ", που επιμελείται ο δημοσιογράφος Π. Παναγιωτόπουλος, γνωστός στην κοινή γνώμη για τη συμπάθεια που τρέφει στους Τσέτνικ της Βοσνίας.

Στην εκπομπή αυτή λοιπόν καλεσμένοι του ήταν -εκτός από το Χαραλαμπίδη, τον εβερτικό Μιχαλολιάκο και το σοσιαλφασιστικού βεληνεκούς σοβινιστή Καραμπελιά- τα αποβράσματα της φασιστικής χούντας Καψάλης της φυλλάδας *Στόχος* και ο περιβόητος "εθνικός ήρως" Βρακάς.

Απέναντι σ' αυτή την αφρόκρεμα του ελληνικού σοβινισμού, ακριβώς απέναντι σ' αυτά τα γελοία υποκείμενα, ο δημιουργός της εκπομπής έβαλε δύο εκπρόσωπους της τουρκικής μειονότητας: Το δημοσιογράφο Αμπντούλ Χαλίμ Ντεντέ, ένα νέο, διορατικό άνθρωπο με αρκετό κύρος, και τον Ιμπραήμ Ουνσούνογλου, γιατρό στο επάγγελμα.

Από την αρχή της συζήτησης φάνηκαν οι προθέσεις των "νόμιμων" σοβινιστών βάζοντας το

Στόχο να κάνει "εθνική πολιτική", να φτιάξουν ένα συμπαγές μέτωπο ενάντια στους δύο "πραιτιώνιους" εχθρούς του Έθνους. Με έναν πολύ βρώμικο τρόπο και αρκετό θράσος οι φασίστες, υποτιμώντας τη νοημοσύνη του λαού μας, επιτίθεντο με υπαινιγμούς, κατάρες και βρισιές για την εθνική καταγωγή των εκπροσώπων της μειονότητας.

Οι εκφράσεις του τύπου "το Τούρκος είναι μια σημειολογία, σημαίνει βάρβαρος" ή, επίσης, με αναφορές για "Τούρκικο Στίγμα" στη διεθνή πολιτική και ιστορία, που εξεστόμιζε συχνά ο ναζί Χαραλαμπίδης, ήταν ότι πιο εθνικορατιστικό μπορούσε να ειπωθεί από εκπρόσωπο μεγάλου κόμματος και θα έκανε να ανατριχιάσει και τον πιο πολεμοχαρή άνθρωπο σ' αυτό τον πλανήτη.

Μάλιστα αυτός ο "κύριος", μιλώντας με ιδιαίτερη έμφαση στο τηλεοπτικό κοινό, με εκείνο το αλλόκοτο ύφος που φανέρωνε το βαθύ του μίσος προς τη μειονότητα, έκανε μια τρομακτική προσπάθεια να μας πείσει, αντιστρέφοντας τη πραγματικότητα σύμφωνα με τη προσφιλή του γκαιμπελική μέθοδο, πως αυτοί που καταπιέζονται είναι οι Χριστιανοί της Θράκης, και μάλιστα θρησκευτικά. Γι' αυτό μεταξύ των άλλων είπε πως στο εγγύς μέλλον θα πρωθήσει την παλινόρθωση του μοναχισμού στο Παπίκιον Όρος. «Εκεί», είπε, «θα χτίσουμε μοναστήρια, πολλά μοναστήρια». Επιστροφή στον τέλειο Μεσαίωνα!!! Θεός φυλάξοι !!!

Στην πολιτική του ανάλυση δεν παρέλειψε να τα βάλει με τις Η-ΠΑ και τη Δύση που προστατεύουν και καθοδηγούν, δήθεν, την Τουρκία ενάντια στη χώρα μας. Στο ίδιο μήκος κύματος ήταν συνέχεια στη σελ. 8

ντονισμένος και ο Μιχαλολιάκος, που κουνούσε συγκαταβατικά το κεφάλι του στο Χαραλαμπίδη. Όπως και ο Καραμπελιάς, αυτή η πρώτη γερασμένη φιγούρα, που συμφωνούσε με τους ακροδεξιούς, αλλά παράλληλα προσπαθούσε να παίζει και το ρόλο του διαμεσολαβητή ανάμεσα στους πρώτους και στους εκπροσώπους της μειονότητας.

Ο κύριος σκοπός αυτού του ανθρώπου ήταν να βάλει τον Ντεντέ και τον Ονσούνογλου να αποδεχτούν την αντιδυτική-αντιτουρκική γραμμή, που οδηγεί κατευθείαν στη Ρωσία, ποντάροντας προφανώς σε κάποιες αντιθέσεις που διαφαίνεται να υπάρχουν στους κόλπους της μειονότητας, ιδιαίτερα μετά το θάνατο του Σαδίκ απ' το γνωστό "τροχαίο".

Δε δίστασε μάλιστα αυτός ο σοσιαλφασιστικός να πει με ασφαλίτικο στίλ απευθυνόμενος στον Ντεντέ: «Αν θέλετε να σας υπερασπίσω, πρέπει πρώτα να σας εμπιστευτώ, όρα πρέπει να μας δώσετε και σεις τη διαβεβαίωση ότι καταδικάζετε την Τουρκία στο κυπριακό και το κουρδικό ζήτημα», δηλ. να αποδεχτούν να κάνουν δήλωση μετανοίας, για να μπουν στο αντιδυτικό μέτωπο.

Και, δυστυχώς για τη συζήτηση, πάνω σ' αυτή την αντιδυτική γραμμή οχυρώθηκε και κινήθηκε (με τακτ) ο Β. Ραφαηλίδης, ο οποίος αντέδρασε μόνο στην παρουσία του Στόχου χαρακτηρίζοντας τον εθνικισμό του σχιζοφρενικό, σε αντίθεση με τον εθνικισμό του Χαραλαμπίδη, που τον θεώρησε αποδεκτό, δηλ. λογικό και εξηγήσιμο.

Από την άλλη πλευρά, οι εκπρόσωποι της τουρκικής μειονότητας στις ομιλίες τους, που συχνά διακόπτονταν με την έγκριση του συντονιστή, προσπάθησαν με σαφήνεια, αλλά και σθένος να υπερασπιστούν τα δικαιώματα των συμπατριώτων τους, που είναι Ισονομία-Ισοπολιτεία από το ελληνικό κράτος, και αρνήθηκαν να απαντήσουν σε ψευτοδιλήμματα που υπονόμευαν την ταυτότητα και την πολιτική τους υπαρξη σαν ελεύθερων πολιτών.

Για το περίφημο σενάριο ο Ντεντέ είπε πως αυτή η είδηση δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα και πως η τουρκική μειονότητας της Θράκης δεν είχε βάλει ποτέ θέμα αυτονόμησης. Αυτή ήταν μια παστρική δήλωση που κατέρριπτε αναμφίβολα την προβοκάτια των επινοητών του "ορθόδοξου" τόξου και του πολέμου στην περιοχή.

Όμως στη διάρκεια των κρίσιμων λεπτών της συζήτησης ήταν εμφανής η απουσία της υπεράσπισης της εθνικής αυτής μειονότητας από την αριστερή προλεταριστική διεθνιστική πλευρά.

Φωτεινή εξαίρεση από δημοκρατική άποψη στάθηκε μόνο ο Ν. Βούτσης ο οποίος με ήτοι και νηφάλιο τρόπο απέδειξε ότι το ελληνικό κράτος ακολουθεί πολιτική άνισης μεταχείρισης των "αλ-

Το κείμενο της αφίσας που τοιχοκολλήσαμε για τη δίκη ΝΑ ΑΩΩΩΟΥΝ ΟΙ "6" ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Τέσσερα χρόνια μετά την καταδίκη τους σε ποινή φυλάκισης εξήμενη μηνών δικάζονται στο Εφετείο της Αθήνας τη Δευτέρα 6-10-95 τα έξι μελών της ΟΑΚΚΕ επειδή οι δικάζονται στις 10-1-92 την αφίσα που καταδίκησαν στη δίκη της ΑΩΩΩΟΥΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΗ

Στις 30 Οκτωβρη ο πρωτοπρεσβύτερος Αντώνης Αλεβιζόπουλος (υπεύθυνος της Ορθόδοξης Εκκλησίας σε θέματα αιρέσεων) έδωσε συνέντευξη Τύπου και έκανε μια συνολική επίθεση ενάντια στα υπόλοιπα θρησκευτικά δόγματα και φιλοσοφικές κινήσεις, περίπου 400 όπως είπε, κατηγορώντας τα ότι χρησιμοποιούν «μεθόδους μυστικών υπηρεσιών και ολοκληρωτικών καθεστώτων, όπως του γερμανικού ναζισμού», για να τον εμφανίσουν σαν ιεροεξεταστή ναζί, χουντικό κ.ά. Η επίθεσή του επικεντρώθηκε στο ΚΕΦΕ (Κέντρο Εφαρμοσμένης Φιλοσοφίας Ελλάδας) και τη Σαιεντολογία, η οποία, όπως δήλωσε ο ίδιος, έχει βάλει στόχο την εξόντωση του.

Στις 3 Νοέμβρη η Διαρκής Ιερά Σύνοδο (ΔΙΣ) της Εκκλησίας σε ανακοίνωσή της, πέρα απ' την επίθεση στον υπουργό Πολιτισμού για τη Ροτόντα, κατηγόρησε τις «παραθρησκευτικές οργανώσεις» -ως τέτοια αναφέρει το ΚΕΦΕ- ότι απειλούν την ελευθερία της προσωπικότητας και επιδιώκουν τον εθνικό αποχρωματισμό των ατόμων: «Η παραθρησκεία δεν αφορά μόνο την Εκκλησία, αλλά και την εθνική μας υπόσταση».

Μια μέρα πιο πριν στην εκπομπή Προφίλ του Π. Παναγιωτόπουλου στο STAR οι ίδιες κατηγορίες είχαν ακουστεί από το μητροπολίτη Θηβών Ιερώνυμο, το Γ. Μεταλλήν και κάποιον πατέρα Νεκτάριο ενάντια σε όποιον έκφραζε διαφορετική άποψη απ' αυτούς και υπεράσπιζε το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης, ειδικά απέναντι στον Π. Δημητρά και τον Τ. Αλεξίου (πρόεδρο της Πανελλήνιας Ιστορικής και Φιλοσοφικής Εταιρείας, που είχε δεχτεί τα πυρά της Εκκλησίας πιο παλιά). Οι παπάδες αυτοί απαιτούσαν μάλιστα από τους συνομιλητές τους δηλώσεις εθνικής νομιμοφροσύνης και κοινωνικών φρονημάτων. Απέναντι σ' έναν εξαιρετικά θλιβερό Δημητρά (εκπρόσωπο στην Ελλάδα του Παρατηρητηρίου της Συμφωνίας του Ελσίνκι) ξεχωρίσαμε έναν αληθινό δημοκράτη, τον Αλεξίου, που αντιμετώπισε και νίκησε το μεσαίωνα των παπάδων. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Αλεβιζόπουλος, παρ' ότι προσκλήθηκε στην εκπομπή, δε δέχτηκε να πάει.

Η συντονισμένη αυτή επίθεση της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελλάδας δεν έχει στόχο να τσακίσει εδώ και τώρα όλους τους άπιστους. Είναι η αρχή όμως μιας εκστρατείας για τη φίμωση και το ξεκαθάρισμα των λεγόμενων παραθρησκειών, που αποτελούν μια αντίσταση στην πλήρη επικράτηση της «ορθόδοξης» σκέψης, του ορθόδοξου θρησκευτικού δόγματος στο λαό. Ένα δόγμα, μια θρησκεία, μια πατρίδα είναι ο ποθητός στόχος. Εκεί καμία διαφορετική φωνή, άποψη ή γνώμη δεν πρέπει να υπάρχει. Γι' αυτό και όλη η πάλη δε συμπυκνώνεται στο θρησκευτικό επίπεδο, αλλά στο εθνικό.

Η κύρια κατηγορία που απευθύνεται στις ομάδες, οργανώσεις ή θρησκευτικά δόγματα είναι ότι πίσω τους βρίσκονται ξένα κέντρα

που τις υποκινούν ενάντια στην Ελλάδα, να φωνάζουν ότι καταπίζονται από το επίσημο ελληνικό κράτος και την Ορθόδοξη Εκκλησία. Είναι ακριβώς η θεωρία ότι η Δύση και η Ευρώπη δουλεύουν για την καταστροφή της Ελλάδας μέσα από τις «παραθρησκείες». Βομβαρδίστε, λοιπόν, τον εσωτερικό εχθρό που απειλεί τη χώρα.

Αυτό το σύνθημα όμως έχει ήδη δοθεί απ' το Γενάρη του '93, όταν συντάχθηκε η έκθεση της ΕΥΠ που δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία (4 Αυγούστου του '93). Εκεί αναφέροταν ότι «όποιος Έλληνας δεν είναι ορθόδοξος δεν είναι ακέραιος Έλληνας. Αυτό το κριτήριο διατηρεί και ο απλός λαός, ο οποίος αποστρέφεται και αποκαλεί “προδότες” όσους Έλληνες αλλάζουν πίστη και συναντρέφονται μ' αυτούς... Εν τούτοις πρέπει η ελληνική πολιτεία και Εκκλησία να επαγρυπνούν διότι το Βατικανό δεν έχει παραιτηθεί από τις πάγιες επιδιώξεις του για εκλατινισμό των Ελλήνων... Το Γραφείο συντάσσεται μ' εκείνους που προτείνουν την Ορθόδοξια ως βασικό παράγοντα της εξωτερικής μας πολιτικής. Η Ελλάδα ως κοινοτική και ταυτόχρονα ορθόδοξη χώρα μπορεί και οφείλει να τεθεί επικεφαλής της δημιουργίας ενός ορθόδοξου “βραχίονα” στα Βαλκάνια για να αντιμετωπίσει την εδραίωση του τουρκομουσουλμανικού “τόξου” στο χώρο» (σ. 114).

Τότε, μετά το θόρυβο που δημιουργήθηκε, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να δηλώσει ότι η έκθεση αποσύρθηκε. Παρά τη δήλωση αυτή, η πολιτική γραμμή της έκθεσης της ΕΥΠ δεν είναι άλλη από την επίσημη κρατική πολιτική της Ελλάδας. Είναι οι απόψεις που συμμερίζονται οι ηγεσίες όλων των πολιτικών κομμάτων, είναι δηλ. η «πανεθνική» γραμμή. Σαν τέτοια βρίσκει την εφαρμογή της σήμερα στο χτύπημα των «θρησκευτικών αιρέσεων». Ανεξάρτητα κιόλας από το ποιος την καθοδηγεί, σοβινιστής ή ρωσόδουλος, έχει την επίσημη πολιτική κάλυψη εκείνων που θέλουν να οδηγήσουν τη χώρα στο ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό, στο φασισμό και στον πόλεμο. Το πολιτικό εργαλείο και ο κοινός κρίκος είναι η Ορθόδοξια ή, αλλιώς, η ρώσικη επιθετική στρατηγική του «ορθόδοξου τόξου». Ο ρωσοσέρβικος και άξονας του πολέμου σαν εξωτε-

ρική πολιτική και η ελληνορθόδοξη «καθαρότητα» σαν εσωτερική πολιτική.

Ο φασισμός σε κάθε χώρα ξεκινούσε το χτύπημα της δημοκρατίας από τις πιο μικρές φωνές και τις πιο αδιάφορες ή τις πιο εχθρικές στο λαό. Π.χ. ο γερμανικός ναζισμός ξεκίνησε τα πογκρόμ ενάντια στους Εβραίους χρησιμοποιώντας κάθε είδους ψέμα και προβοκάτσια. Ξεκινούσε από κει για να ξεδιπλώσει την επέλασή του και την κυριαρχία του πάνω σε όλο το λαό. Έτσι γίνεται και σήμερα. Δεν είναι τυχαίο ότι ο φασίστας Αλεβιζόπουλος διατηρεί στενούς δεσμούς με την ΕΥΠ και την Ασφάλεια για το κυνήγι των άπιστων, ούτε ότι στη συνέντευξή του χρησιμοποίησε έγγραφα από την εισαγγελική έρευνα που διεξάγεται για το ΚΕΦΕ και στα οποία κανονικά δεν έπρεπε να έχει καμιά νόμιμη πρόσβαση.

Είναι ο αρχιφασίστας Αλεβιζόπουλος που έδωσε την προστασία του στη συμμορία των δολοφόνων και βασανιστών του Κατσούλα με τη γραμμή ότι αυτοί είναι κακοί άνθρωποι επειδή ασπάστηκαν ένα εγκληματικό δόγμα, το σατανισμό. Έτσι, αν ασπάζονταν ένα θείο δόγμα, όπως η ορθόδοξια, θα γίνονταν καλοί άνθρωποι και θα συγχωρούνταν για όσα έκαναν. Είναι η ΕΥΠ που προτείνει «μέτρα αντιμετώπισης» για τον περιορισμό των 100 περίπου «αιρέσεων» που έχει στους φακέλους της. Το νόημα αυτών των μέτρων είναι ένα: Εξολόθρευση (Αδέσμευτος Τύπος, 5 Νοέμβρη).

Η ΟΑΚΚΕ θεωρεί ότι η φασιστική επίθεση ενάντια στις θρησκευτικές οργανώσεις και τα φιλοσοφικά ρεύματα ή κινήσεις είναι μια επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα του ελληνικού λαού. Υποστηρίζουμε το δικαιώμα τους στην πλήρη ελευθερία έκφρασης και διακίνησης των ιδεών τους, με την προϋπόθεση βέβαια ότι αυτές θα σέβονται τα δημοκρατικά δικαιώματα. Είναι κύριο αίτημα ο διαχωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος, έτσι ώστε η θρησκευτική λατρεία και πίστη ν' αποτελεί ιδιωτική υπόθεση. Να μην αναγράφεται το θρησκευμα των πολιτών στην ταυτότητα.

Τέλος, είναι ανάγκη να δημιουργηθεί το πιο πλατύ μέτωπο για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων τους στην πλήρη ελευθερία έκφρασης και διακίνησης των ιδεών τους, με την προϋπόθεση βέβαια ότι αυτές θα σέβονται τα δημοκρατικά δικαιώματα. Είναι κύριο αίτημα ο διαχωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος, έτσι ώστε η θρησκευτική λατρεία και πίστη ν' αποτελεί ιδιωτική υπόθεση. Να μην αναγράφεται το θρησκευμα των πολιτών στην ταυτότητα.

Τέλος, είναι ανάγκη να δημιουργηθεί το πιο πλατύ μέτωπο για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων τους στην πλήρη ελευθερία έκφρασης και διακίνησης των ιδεών τους, με την προϋπόθεση βέβαια ότι αυτές θα σέβονται τα δημοκρατικά δικαιώματα. Είναι κύριο αίτημα ο διαχωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος, έτσι ώστε η θρησκευτική λατρεία και πίστη ν' αποτελεί ιδιωτική υπόθεση. Να μην αναγράφεται το θρησκευμα των πολιτών στην ταυτότητα.

Τέλος, είναι ανάγκη να δημιουργηθεί το πιο πλατύ μέτωπο για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων τους στην πλήρη ελευθερία έκφρασης και διακίνησης των ιδεών τους, με την προϋπόθεση βέβαια ότι αυτές θα σέβονται τα δημοκρατικά δικαιώματα. Είναι κύριο αίτημα ο διαχωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος, έτσι ώστε η θρησκευτική λατρεία και πίστη ν' αποτελεί ιδιωτική υπόθεση. Να μην αναγράφεται το θρησκευμα των πολιτών στην ταυτότητα.

Τέλος, είναι ανάγκη να δημιουργηθεί το πιο πλατύ μέτωπο για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων τους στην πλήρη ελευθερία έκφρασης και διακίνησης των ιδεών τους, με την προϋπόθεση βέβαια ότι αυτές θα σέβονται τα δημοκρατικά δικαιώματα. Είναι κύριο αίτημα ο διαχωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος, έτσι ώστε η θρησκευτική λατρεία και πίστη ν' αποτελεί ιδιωτική υπόθεση. Να μην αναγράφεται το θρησκευμα των πολιτών στην ταυτότητα.

Τέλος, είναι ανάγκη να δημιουργηθεί το πιο πλατύ

